

HỒI THỨ NĂM MƯỜI HAI

SÁT KIẾM ĐUỐI QUÂN MA

Một chớp đỏ sáng rực lóe lên, ánh chớp đỏ đó tưởng như thoát ra từ dưới địa phủ vụt bay ngược lên không trung. Tất cả mọi người đều sững sờ.

Không khí trong tòa cổ miếu như cô đặc hẳn lại, mọi người ngửi được mùi tử khí.

Ba thanh trường kiếm của ba vị chưởng môn đại phái đã bị gãy ngang, cây phát trần cũng chẳng hơn gì. Mọi người định thần mới nhận ra Tử kiếm Thường Nhẫn đứng ngay bên cạnh Thất Thất và Tiểu Quân.

Thanh huyết kiếm chĩa mũi xuống, cặp mắt cá chết của Thường Nhẫn đã trở lại sắc ma lạnh lẽo như hôm nào.

Vương Túc Lệ sững sốt:

- Tử kiếm Thường Nhẫn !

Thường Nhẫn nhướng đôi mày rậm rịt, từ đôi mắt cá chết của y toát ra cái nhìn lạnh lẽo vô hồn vô cảm.

Vương Túc Lệ gằn giọng nói:

- Thường Nhẫn... Người dám chống lại Thánh cô Ngũ Phương Đài ?

Tiểu Quân lúc này đã ngồi kiết đờ dưới đất để vận công không chế kịch độc.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh như băng hàn:

- Thường mỗ không chống, nhưng không một ai được chạm đến Thất Thất và Tiểu Quân.

- Người cứu hai người này thì đã chống lại Ngũ Phương Đài rồi.

- Vương cô nương về nói lại với Ngũ Phương Đài... Thường mỗ đã gởi lại nàng một cánh tay.

Thường Nhẫn nhìn Tiểu Quân. Gã thở dài một tiếng, rồi quay sang Thất Thất:

- Thất Thất cô nương... Chúng ta đi thôi! Thất Thất cúi xuống tính xóc nách Tiểu Quân, nhưng Vương Túc Lệ đã nghiêng răng gằn từng tiếng:

- Một mình Thường Nhẫn và Thất Thất đi thì được, nhưng phải để Tiểu Quân lại.

- Kiếm của ta gãy, mạng ta mất, Tiểu Quân sẽ thuộc về các người.

Sau câu nói của Thường Nhẫn, vẻ mặt Vương Túc Lệ đanh hẳn lại. Những nét kiêu diễm lẳng lơ biến mất mà thay vào đó là một lớp sắc da ngập tràn sát khí.

- Thường Nhẫn... ý người quyết đấu với Túc Lệ à ?

Nàng gằn từng tiếng:

- Người quyết rồi à ?

- Các người hãy quay về Kim cung đi.

- Hừ... Tử Kiếm... Người tưởng có thể cản được Vương Túc Lệ này sao ?

Nàng phi thân về sau bốn bộ, ra lệnh cho năm gã đại hán.

- Ngũ sát đường... lấy mạng gã cho ta.

- Tuân lệnh Vương hộ tướng ! Năm gã đại hán đồng loạt rút xoạt binh khí. Trên tay những người đó là những ngọn quý đao kỳ quặc vô cùng.

Cả năm người đồng loạt múa quý đao đá tạo thành những đóa hào quang phát ra những âm thanh vi vu rờn rợn.

Áp lực của năm vòng kim quang chưa thực sự tấn công mà Thất Thất cảm nhận sát khí tỏa ra nặng nề vô cùng. Nàng âm thầm vận công để phối hợp với Thường Nhẫn.

Khi năm gã Ngũ sát đường dẫn lên một bộ, thanh trường kiếm trong tay Thường Nhẫn vẫn không hề nhích động. Trong khi đó Thất Thất đã tỏ ra căng thẳng tột cùng.

Nàng nghĩ thầm:

"Không biết Tử Kiếm Thường Nhẫn có đủ bản lĩnh đối phó cùng một lúc với năm gã này không." Nàng liếc mắt chú nhãn vào thanh huyết kiếm mà lo lắng.

"Chừng nào ngọn huyết kiếm kia sẽ xuất chiêu đây ? Tại sao nó tịnh yên đến độ không hề thấy chút biểu lộ gì." Đôi tinh nhãn của Thường Nhẫn vẫn lạnh băng như cặp mắt cá chết không hồn không cảm.

Năm vòng Kim quang quý đao từ từ áp dần về phía ba người. Trang y của Thất Thất lẫn chéo y của Thường Nhẫn đã chịu áp lực của năm vòng kim quang.

Ngũ sát đường quát lớn một tiếng:

- Vạn đao phân ảnh ! Cùng với tiếng quát như sấm động đó, năm vòng kim quang đồng loạt ập thẳng vào Thường Nhẫn.

Đao đã nhập tất kiếm phải động. Một cái động duy nhất nhưng nhanh không thể nào tưởng được, một cái động duy nhất nhưng là cái động của uy lực chết chóc không sao lường được. Có lẽ cái tịnh vừa rồi của thanh huyết kiếm là để chuẩn bị cho cái động này, một cái động xuất phát từ cái tịnh, rồi quay trở về với cái tịnh vĩnh cửu.

ống tay áo phập phều của Thường Nhẫn không biết đã xuất ra từ lúc nào, nhưng nó đã đánh bật năm thanh quý đầu đao, trong khi Tử Kiếm thì quét ngang một đường cầu vòng với độ chính xác không thể nào tưởng tượng được.

Thường Nhẫn đã trở về tư thế khoáng đạt của một kiếm thủ lạnh lùng và bất nhân trong khi Ngũ sát đường đứng đực ra giữa tòa cổ miếu.

Vương Túc Lệ lẫn Trương Huyền Tổ, và ba vị chưởng môn đồng loạt lùi lại.

Vương Túc Lệ lắc đầu:

- Người...

Thường Nhẫn buông một câu lạnh nhạt:

- Hãy rời khỏi đây đi ! Thường Nhẫn dứt lời khẽ đảo bộ, kiếm tra vào vỏ.

Kết.. Âm thanh kiếm khí như tạo thành một kinh lực vô hình thổi vào năm gã Ngũ sát đường. Năm gã đó ngã vật ra đất, cùng với những cái thủ cấp rơi ra khỏi cổ.

Một cái chết không thể nào tưởng tượng được, một cái chết mà trước đây Trương Huyền Tổ lần ba vị chưởng môn đại phái đã từng run sợ bởi Ngại tử đột quyết, nhưng lần này cái chết do Thường Nhân tạo ra còn nhanh hơn, khủng khiếp hơn. Mặc dù thủ cấp đã lìa khỏi cổ, nhưng năm gã Ngũ sát đường vẫn còn chớp mắt liên tục, ngỡ như họ chưa biết đầu đã lìa khỏi cổ rồi. Thậm chí đôi mày còn cau hằn lại bởi còn cảm giác đau đớn khi đầu nện xuống sàn cổ miếu.

Vương Túc Lệ biến sắc mặt.

Trương Huyền Tổ thối về sau đứng ngang với Túc Lệ.

Túc Lệ quát Trương Huyền Tổ và ba vị chưởng môn nhân:

- Tới lượt các người cản gã lại.

Trương Huyền Tổ và ba vị chưởng môn biến sắc. Trương Huyền Tổ nói:

- Chúng tôi không phải là đối thủ của Tử kiếm Thường Nhân.

- Các người cãi lệnh Vương Túc Lệ này à ?

Phàm Nhân khoát tay:

- Có muốn cản gã lại, chúng tôi cũng không còn vũ khí.

Phàm Nhân vừa nói vừa cùng với Hà Chỉ, Hạ Hầu phi thân ra ngoài cổ miếu. Ai mà chẳng quý mạng sống của mình. Ba vị chưởng môn Hoa sơn, Thanh Thành và Tung sơn cũng chỉ vì sự sinh tồn mà đầu phục Vương Túc Lệ, giờ đây họ lại đứng trước tử thần thì lòng ham sống càng dấy lên cao hơn. Không nói, mà cả ba cùng một ý nghĩ là thoát chạy để sống.

Thấy ba người đó bỏ chạy rồi, Trương Huyền Tổ lúng túng:

- Bần đạo cũng phải quay về bí cung thôi.

Vương Túc Lệ lạng người chắn ngang cửa:

- Lão đạo sĩ thú cũng muốn đi nữa sao ?

- Vương hộ tướng... Bần đạo không phải là đối thủ của Tử kiếm.

- Hừ... Lũ các người quá quý cái mạng bé xít, sống chẳng đáng chút nào.

Túc Lệ vừa nói vừa bất thần thộp trảo vào yết hầu của Trương Huyền Tổ.

Năm ngón chỉ ngọc của nàng giựt mạng, kéo theo một vòi máu phun ra xối xả.

Trương Huyền Tổ trợn trừng hai mắt, đưa tay ôm lấy yết hầu. Lão khọt khẹt nói:

- Bần đạo... Biết sẽ có... Sẽ có cái ngày này.

Trương Huyền Tổ gượng quay lại nhìn Thường Nhân rồi dờn mắt xuống Tiểu Quân:

- Tha... thứ cho... Tha thứ cho...

Lão đổ gục xuống mặt gạch, hôn lìa khỏi xác.

Vương Túc Lệ chiếu hai luồng sát nhân vào mặt Tử Kiếm Thường Nhân:

- Những kẻ chống lại Kim sa phái đều phải chịu số phận như vậy đó. Rồi một ngày gần đây chính người cũng phải chịu chung số phận với lão đạo sĩ thú này.

Nàng quay lưng phi thân ra ngoài cổ miếu. Túc Lệ đứng ngay mái hiên, quay mặt lại gần từng tiếng:

- Dù các người có trốn khỏi giang hồ, Kim sa phái cũng tìm đến các người.

Nói xong, nàng trở khinh thuật thoát đi luôn.

Thất Thất sực nhớ đến độc công mà Tiểu Quân đã bị trúng vội vả nói với Thường Nhẫn:

- Thường huynh... Can ả lại...

Nhưng đã muộn quá rồi. Túc Lệ chỉ còn là cái bóng nhạt nhòa trong màn sương sớm đầy hơi nước.

Thất Thất cúi xuống Tiểu Quân:

- Tiểu Quân...

Thường Nhẫn ngồi xuống bên Tiểu Quân gọi khẽ:

- Xảo quý... Xảo quý...

Mặc cho Thất Thất và Thường Nhẫn lay gọi, Tiểu Quân vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Những giọt mồ hôi to bằng hạt đỗ tuôn ra phủ khắp khuôn mặt anh tuấn của chàng.

Thất Thất lay Tiểu Quân:

- Đệ đệ ! Hãy tỉnh lại đi ! Nàng lau mồ hôi trên mặt Tiểu Quân.

Thất Thất ngược lên nhìn Thường Nhẫn:

- Thường Nhẫn các hạ... Làm sao bây giờ ? Tiểu Quân đã bị trúng Đan sa thân dược của Đỗ Hạo Thiên và vô ảnh chi độc của Tây Môn Báu...

Thường Nhẫn cau mày:

- Xảo quý trúng một lúc hai loại độc chất đó ?

Thất Thất gật đầu. Nàng chỉ chiếc tịnh bình có phủ lớp vỏ bọc đầy những nóm gai tua tua.

- Họ dụng trò hạ đẳng đê tiện...

- Xảo quý đã bị lừa... Dù là người thông minh cách mấy nhưng đâu phải lúc nào Xảo quý cũng minh mẫn.

- Thường các hạ... Chúng ta đi tìm đại phu cho Tiểu Quân.

Thường Nhẫn gật đầu:

- Với hai thứ độc chất này không biết có vị đại phu nào có bản lĩnh để có thể giải độc cho Xảo quý.

- Thất Thất nghĩ sẽ có người cứu được Tiểu Quân.

Nàng vừa nói vừa cúi xuống toan xốc nách chàng, nhưng Tiểu Quân thở ra một tiếng rồi mở mắt nhìn Thất Thất.

Thất Thất mừng rỡ :

- Tiểu Quân... Đệ đệ có sao không ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tạm thời còn sống, nhưng không biết chết lúc nào.

Tiểu Quân đứng lên quay mặt nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Tiểu Quân chờ đợi... Cuối cùng Thường Nhẫn huynh cũng đã đến.

- Thường mỗ không thể không đến.

- Không có Thường huynh có lẽ Thất Thất tử tử mà Tiểu Quân đã rơi vào tay Đồ Hạo Thiên rồi. Chúng ta mau rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nhất định Kim sa phái sẽ truy sát chúng ta.

Tiểu Quân nhìn cái xác của Trương Huyền Tổ. Chàng thở dài ảo não:

- Tiểu Quân không ngờ Trương chân nhân phải chịu cái chết thảm như vậy.

- Chính Vương Túc Lệ đã lấy mạng lão chân nhân đó.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh nhạt:

- Kẻ đi tìm cái sống thường nhận được cái chết trong sự hối tiếc những ngày mình đã sống.

Thường Nhẫn quay sang Tiểu Quân:

- Chiếc lâu thuyền của Tiểu Quân đã bị bọn thảo khấu đốt mất rồi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không sao... Nếu còn chiếc lâu thuyền đó chưa chắc Thường Nhẫn Tử Kiếm đã đến đây kịp cứu cái mạng của Xảo quỷ. Chúng ta đi.

Thường Nhẫn hỏi :

- Đi đâu ?

- Đến Chung Nam sơn.

Thường Nhẫn cau mày:

- Đến Chung Nam sơn ?

Thất Thất lắc đầu:

- Đến Chung Nam sơn làm gì ? Lúc này đi tìm đại phu chữa trị cho Tiểu Quân là hay nhất.

Tiểu Quân nhún vai:

- Đệ đệ biết trong người mình như thế nào. Đừng mất thời gian nữa.

Chàng nhìn Thường Nhẫn:

- Thường huynh... Chúng ta không có nhiều thời gian đâu và Tiểu Quân cũng không phải hạng người tham sống sợ chết.

- Ý của Tiểu Quân, Thường mỗ thông cảm.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân:

- Đệ đệ... Có cần thiết phải lặn lội đến Chung Nam sơn trong lúc đệ đệ bị trúng độc không ?

Tiểu Quân nhìn Thất Thất:

- Tỷ tỷ... Ai cũng có một số phận... Tiểu Quân cũng có số phận riêng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân vừa mới dứt lời thì tiếng nữ nhân trong trẻo như ngọc va vào nhau cất lên ngay bên ngoài cửa:

- Tiểu Quân nói đúng... Ai cũng có một ngôi sao định mạng riêng. Không một ai sinh ra trên cõi đời này chối bỏ được số phận của mình.

Thường Nhẫn vừa thoáng nghe giọng nói đó, đã trở mắt nhìn ra cửa. Hai cánh môi của gã hé mở.

Nàng...